

SUNUŞ

48 yıldan beri devam eden dostlukların, kısacık insan ömrü içinde çok özel, çok anlamlı bir yeri olmalı. Can dostum Aydođan Demir'le yollarımız 1956 yılında, İstanbul'da, Yüksek Öğretmen Okulu'nda kesişti. İlk anda, ikimizin de İzmirli oluşu, bizi birbirimizi yaklaştırdı sanırım. Ancak, kısa zamanda oluşan candan dostluğu, zaman eskitemedi. Benim uzun yıllar Erzurum'da, onun da Salihli, İstanbul, Balıkesir, Konya gibi Anadolu kentlerinde görev yapması, yılda bir iki kezle sınırlı kalsa da, birbirimizi arayıp sormamıza engel olmadı. Yıllar sonra, kader bizi önce aynı fakültede, sonra da aynı bölümde bir araya getirdi. Meslek hayatımızın 30 yıla yakın bir bölümünü, aynı koridorda görev yaparak geçirdik. İlk karşılaşmamızdan bugüne aradan geçen uzun yıllar, dostluğumuzu yılanmış bir şarap gibi tatlandırdı.

Öğrencilik yıllarını anımsadığım Aydođan Demir, bugünkü dostum Aydođan Demir'den farklı değildi. Tarih bilimine, lise öğrenciliği yıllarından itibaren büyük bir ilgi duyduğunu bildiğim can dostum, bu ilgisini hem derslerine, hem de araştırmalarına yansıttığını bildi. Öğrencileri ile arasındaki dürüst ve sevecen ilişki, kendisini bölümün en sevilen hocalarından biri yaptı. Büyük bir şevk ve heyecanla ders anlattığını, hatta bazen zamanı unutup teneffüslerinin 5-10 dakikasını yediğini, öğrencileri mutlu bir tebessümle naklederler. 2002 yazında emekliye ayrıldığı halde, derslerinden ve öğrencilerinden tamamen kopamadı. Bu yıl da (2004) bölümümüzün hocası.

Aydođan Demir'i yakından tanıma fırsatı bulmuş olanlar, ilk bakışta bir dost hakkında söylenmiş övgü dolu sözler izlenimi veren bu yazıyı, onun hasletleri yanında sönük bulacaklardır. Yarım yüzyıla yaklaşan bir süredir dostluğunu tattığım Aydođan Demir'i tanımış olmaktan mutluyum, sevinçliyim.

İzmir, Mart 2004

Prof.Dr.Rahmi Hüseyin Ünal